

[Aksel Møller.]

store problemer, den har sat på dagsordenen, er af en sådan karakter, at det nok kunne være nyttigt at få kortlagt alle problemer vedrørende disse forhold. Derfor ledsager vi udvalgets nedsættelse med et ønske om de bedste forhåbninger for dets arbejde; men det kan ikke nytte noget, at dette udvalg går hen og bliver et skærmbæret for manglende initiativ, så lidt som det bør blive et hittegodskontor for bortkastet ansvar. Ansvar er stadigvæk regeringens og — i videre forstand — regeringens og folketingets. Det er fra regeringen, et initiativ må komme; det er folketinget, der må dømme om dette initiativ. Det er der en særlig aktuel grund til at minde om netop i disse dage.

Den højtærede statsminister gjorde ved indledningen til denne samling i sin åbnings-tale her i det høje ting nogle forventningsfulde bemærkninger om et møde, som regeringen ville indkalde erhvervene til. Den tale blev holdt i begyndelsen af oktober måned, og den 22. november holdt regeringen det bebudede møde med erhvervene. Det forekommer mig, at de kommentarer, der er fremsat til dette møde, er af en sådan karakter, at det vel er værd at minde om, hvor ansvaret for landets økonomiske politik ligger. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe nogle få citater. Først fra en ledende artikel i „Social-Demokraten“ for den 24. november, som omtaler de forventninger, man havde næret til mødet med erhvervenes repræsentanter, og så står der:

„Sådanne forventninger blev imidlertid skuffet. Erhvervene viste ikke nogen som helst villighed til at medvirke til foranstaltninger mod prisstigningerne.“

Senere i artiklen hedder det:

„Som sagt skabte mødet i hvert fald klarhed over, at erhverv, der stadig advarer mod omkostningsstigninger, hverken havde forslag eller tilbud til imødegåelse af stigningernes årsag, nemlig prisstigningerne.“

Det forekommer mig ikke at være, hvad regeringen kan invitere landets erhvervsliv til. Det må være regeringen, der fremsætter forslag til en klaring af landets økonomiske vanskeligheder, og enhver bestræbelse på at skubbe dette ansvar fra sig og lægge det

over på andre må det høje folketing modsætte sig. Så stærkt jeg kan, beder jeg om, at det udvalg, der nu bliver nedsat, ikke bliver en hindring for en udfoldelse af regeringens initiativ, hvis regeringen har et initiativ at udvise. Det er nyttigt, forekommer det mig, at den danske befolkning gør sig fuldstændigt klart, hvad det er, man har en regering til. En forflygtigelse af ansvaret er altså for mig det mest betænkelige ved udvalgets nedsættelse, og kun hvis vi på forhånd medgiver udvalget, at vi her i det høje ting og regeringen — som leder af det høje tings arbejde — ikke betragter det som noget skærmbæret, tror jeg, vi kan få den nytte af udvalgsarbejdet, som vi allesammen ønsker.

I „Skive Folkeblad“ stod der den 24. november en artikel om udvalgets forhold til den situation, der er opstået efter regeringens møde med erhvervene. I denne artikel, som var skrevet af hr. Lauge Dahlgard, hedder det bl. a.:

„Efter at regeringen og erhvervenes repræsentanter har slået fast, at der ingenting skal ske på den økonomiske politikens område, må man med en vis forundring spørge: Hvad skal egentlig koordinationsudvalget bestille?“

Den pessimisme, der gives udtryk for i denne artikel med hensyn til udvalgets arbejde, bør man dog ikke dele fuldtud. Hvis den høje regering ikke vil tage et initiativ, og hvis den ikke vil gå ind i en realitetsdrøftelse af de tanker, der har været fremme fra anden side, har vi måske den forhåbning, at dette samordningsudvalg ender med at lægge tingene således tilrette, at der derudaf kan udspringe et initiativ. Den ringeste udvej i den nuværende situation med den inflation, som er over os, vil være intet at foretage sig.

På mit partis vegne anbefaler jeg da det foreliggende forslag til folketingsbeslutning i den form, det vil få, efter at folketingsudvalgets ændringsforslag er blevet vedtaget. Jeg ønsker det lykke på vejen; kanhænde det vil kunne finde råd, når regeringen har afvist selv at give råd og helt ladet hånt om andres råd.

Aksel Larsen: Jeg tror, man forstår mig, når jeg siger, at jeg under det ærede medlem hr. Martins tale blev overfaldet af en